

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/425/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113214647
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2113214647.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a členov senátu: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Martin Holíč, v právnej veci navrhovateľa: MITES, s.r.o., IČO: 44 494 718, so sídlom Pastuchov 178, zastúpeného advokátom: JUDr. Daniel Pavelka, advokát, so sídlom Pribinova 46, Hlohovec, proti odporcovi: E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXX/X, P., zastúpenému spoločnosťou: METIS Legal s.r.o., IČO: 47 242 159, so sídlom Karadžičova 10, Bratislava, o ochranu dobrej povesti právnickej osoby, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 6. mája 2014, č.k. 10C/275/2013-113, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporca **j e p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania titulom trov právneho zastúpenia vo výške 83,34 Eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám advokáta navrhovateľa.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uložil odporcovi povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku ospravedlniť sa navrhovateľovi prostredníctvom doporučeného listu nasledovného obsahu:

Ja, dolu podpísaný E. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX P., H. X sa týmto verejne ospravedlňujem spoločnosti MITES, s.r.o., IČO: 44 494 718, so sídlom 920 63 Pastuchov 178 za moje výroky prednesené na adresu spoločnosti MITES, s.r.o. na schôdzi vlastníkov bytov v bytovom dome na H. X, P., ktorá sa uskutočnila dňa 28.01.2013, kde som uviedol, že:

„Spoločnosť MITES, s.r.o. vykonáva a vykonávala všetky práce na základe Zmluvy o dielo č. 004/2012 zo dňa 16.07.2012, ktorej predmetom bol záväzok vykonať dielo spočívajúce vo výmene ležatých rozvodov studenej, teplej vody, cirkulácie a plynu v bytovom dome na ulici H. X v P. a na základe Zmluvy o dielo č. 005/2012 zo dňa 16.07.2012, ktorej predmetom bol záväzok vykonať dielo spočívajúce vo výmene stúpacích rozvodov studenej, teplej vody, cirkulácie a plynu v bytovom dome na ulici H. X v P. vadne a neprofesionálne. Spoločnosť MITES, s.r.o. spôsobila svojim neodborným konaním pri realizácii Zmluvy o dielo č. 005/2012 zo dňa 16.07.2012 škodu viacerým vlastníkom bytov, u ktorých objednané práce vykonávala. Spoločnosť MITES, s.r.o. klame a zavádza používaním nekvalitného lacného materiálu, keď deklaruje, že pri svojej práci pri realizácii Zmluvy o dielo č. 004/2012 zo dňa 16.07.2012 používa nerezový materiál, avšak v skutočnosti používa len lacnejší oceľový materiál s povrchovou úpravou.“

Moje tvrdenia na adresu spoločnosti MITES, s.r.o. prednesené verejne na schôdzi vlastníkov bytov v bytovom dome na H. X, P., ktorá sa uskutočnila dňa 28.01.2013 sa nezakladajú na pravde a nie sú ničím

podložené. Prejavujem ľútosť nad negatívnymi dôsledkami mojich nepravdivých subjektívnych tvrdení na dobrú povesť a meno spoločnosti MITES, s.r.o..

Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 554,36 Eur a náhradu iných trov konania v sume 99,50 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám jeho právneho zástupcu.

Rozhodnutie odôvodnil s použitím § 19b ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka a v časti o trovách konania s použitím § 142 ods. 1 O.s.p. Vecne prvostupňový súd argumentoval tým, že navrhovateľ v súdenom prípade sa domáhal ochrany dobrej povesti právnickej osoby, do ktorej dobrej povesti navrhovateľa mal odporca zasiahnuť nepravdivými tvrdeniami na schôdzi vlastníkov bytov dňa 28.01.2013. Pre posúdenie opodstatnenosti uplatneného nároku bolo v prvom rade potrebné vyriešiť otázku, či skutočnosť uvedené odporcom na schôdzi vlastníkov dňa 28.01.2013 boli pravdivé. Nepravdivé tvrdenia odporcu mali spočívať v tom, že navrhovateľ pri realizácii Zmluvy o dielo číslo 005/2012 spôsobil viacerým vlastníkom bytov škodu a pri realizácii Zmluvy o dielo číslo 004/2012 použil nekvalitný lacnejší oceľový materiál s povrchovou úpravou namiesto deklarovaného nerezového materiálu. Zásah spočíval v skutkových tvrdeniach odporcu a bolo povinnosťou odporcu preukázať pravdivosť týchto tvrdení. Odporca napriek márnemu poučeniu podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku nepredložil súdu, resp. nenavrhol vykonať, žiadne dôkazy na preukázanie pravdivosti jeho tvrdení na schôdzi vlastníkov dňa 28.01.2013. Vo vzťahu k tvrdeniu odporcu o použití nekvalitného materiálu na ležaté rozvody teplej vody bol naopak aktívny navrhovateľ (napriek tomu, že dôkazné bremeno nebolo na jeho strane), ktorý predložil súdu ako dôkaz Certifikát zhody zo dňa 29.06.2014 použitých výrobkov v bytovom dome, z ktorých vyplýva, že rúry a lisovacie tvarovky sú z nehrdzavejúcej ocele Sanpress INOX od výrobcu VIEGA GmbH & Co. a fotografie ležatých rozvodov teplej vody v bytovom, na ktorých je uvedené označenie „VIEGA SANPRESS ROUR“, čo potvrdzuje skutočnosť, že použitý materiál na ležaté rozvody teplej vody pochádza od výrobcu VIEGA GmbH & Co. a je zhotovený z inoxidu, teda nerez (označovaný aj ako antikór). Tiež svedok H. J. v konaní potvrdil, že priamo na mieste v bytovom dome sa presvedčil, že ležaté rozvody teplej vody sú zhotovené z nerez, keďže rúry sú označené nápisom ich výrobu a materiálu Sanpress INOX. Vzhľadom na tieto zistenia považoval súd za preukázané, že tvrdenia odporcu ohľadne materiálu použitého navrhovateľom na ležaté rozvody teplej vody sú nepravdivé, keďže materiál na ležaté rozvody teplej vody bol z nerez. Vo vzťahu k tvrdeniu odporcu o spôsobiť škody viacerým vlastníkom bytov, odporca ani len bližšie nešpecifikoval, kedy, komu a aká škoda mala byť navrhovateľom spôsobená. Odporca len poukazoval na to, že pri havárii potrubia v roku 2009 navrhovateľ vykonal jeho opravu, dal tam plastové rúry, za ktoré vlastníci bytov zaplatili sumu 2.466,95 Eur a v priebehu realizácie zmluvy o dielo tieto plastové rúry vyrezal a nahradil ich antikórovými. Z dokazovania vyplynulo, že v zmysle Zmluvy o dielo číslo 005/2012 zo dňa 16.07.2012 bolo povinnosťou navrhovateľa zhotoviť stúpacie rozvody studenej, teplej vody, cirkulácie a plynu, teda ich kompletnú výmenu v bytovom dome. Navrhovateľ postupoval v zmysle jeho záväzku v zmysle Zmluvy o dielo číslo 005/2012 zo dňa 16.07.2012 a vykonal dohodnutú výmenu stúpacích rozvodov, ktorá zahŕňala aj výmenu častí rozvodov teplej vody opravovaných v roku 2009. Ak teda navrhovateľ postupoval riadne v zmysle Zmluvy o dielo číslo 005/2012 zo dňa 16.07.2012, plnil si len svoj zmluvný záväzok, a preto nemožno hovoriť o vzniku škody spočívajúcej v nahradení opravovaných plastových rozvodov antikórovými rozvodmi, keďže uvedená zmluva o dielo zahŕňala aj ich výmenu. Ak teda odporca, resp. vlastníci bytov, nemali záujem o výmenu v roku 2009 opravovaných rozvodov teplej vody, mala byť zmluva o dielo uzatvorená s iným predmetom, z ktorého by bola vyňatá ich výmena.

Navrhovateľ uniesol dôkazné bremeno a dôkazmi preukázal, že v petite žaloby označené výroky odporcu na schôdzi vlastníkov boli nepravdivé.

Keďže pravdivosť tvrdení odporcu a schôdzi vlastníkov bytov dňa 28.01.2013 nebola preukázaná, bolo potrebné vyriešiť ďalšiu otázku, či zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť chránené práva navrhovateľa. Tvrdenia odporcu proti navrhovateľovi boli vyrieknuté na schôdzi vlastníkov bytov (prítomných 14 až 20 vlastníkov a 2 zástupcovia správcu) a týkali sa kvality jeho práce a použitého materiálu, keď odporca uviedol, že navrhovateľ nepoužíva dohodnutý materiál, použitý materiál je nekvalitný a lacný, pracuje neodborne a pri svojej práci spôsobil viaceré škody. Tieto tvrdenia odporcu boli nepodložené a nepravdivé a nepochybne znevažovali poctivosť, dôveryhodnosť, profesionalitu, spoľahlivosť, serióznosť navrhovateľa i istotu v dodržiavaní obchodných záväzkov zo strany navrhovateľa. Tvrdeniam odporcu chýbal akýkoľvek skutkový základ a toto správanie odporcu bolo objektívne spôsobilé poškodiť dobré meno navrhovateľa, a preto možno konštatovať, že

vyjadreniami odporcu na verejnosti k zásahu do dobrej povesti navrhovateľa skutočne prišlo. Právnická osoba, do ktorej dobrej povesti bolo zasiahnuté, môže sa domáhať primeraného zadostučinenia, ktoré možno požadovať, a to morálne formou ospravedlnenia alebo peňažné alebo oboje súčasne.

Navrhovateľ sa v konaní domáhal poskytnutia primeraného zadostučinenia formou ospravedlnenia a uloženie tejto občianskoprávnej sankcie považoval súd za odôvodnené vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti. Účelom ospravedlnenia je napraviť alebo minimalizovať ujmu, ktorá bola spôsobená navrhovateľovi neoprávneným zásahom odporcu. Navrhované ospravedlnenie, ktoré súd pojal do výroku rozsudku, týmto kritériám zodpovedá, keď uvádza na pravú mieru, že pri realizácii ležatých a stúpacích rozvodov v bytovom dome nepôsobil navrhovateľ nikomu škodu, použil dohodnutý materiál v zmysle zmlúv o dielo a práce vykonal riadne a bez väd. Vychádzajúc z aspektov zásahu do dobrej povesti právnickej osoby považoval súd uplatnený nárok navrhovateľa za opodstatnený, a preto mu v celom rozsahu vyhovel a uložil odporcovi povinnosť ospravedlniť sa navrhovateľovi prostredníctvom doporučeného listu s požadovaným obsahom.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a navrhovateľovi priznal náhradu trov konania, keďže navrhovateľ mal vo veci plný úspech. Vo veci úspešnému navrhovateľovi patrí náhrada trov právneho zastúpenia v sume 554,36 Eur, a to tarifná odmena za 5 úkonov právnej služby á 61,41 Eur (prevzatie a príprava zastúpenia dňa 15.04.2013, písomné podanie na súd - návrh zo dňa 27.05.2012, účasť na pojednávaní dňa 17.10.2013, dňa 17.12.2013, dňa 06.05.2014) podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 10 ods. 8 vyhl. č. 655/2004 Z.z., 4-krát režijný paušál á 7,81 Eur a 1-krát režijný paušál á 8,04 Eur podľa § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z., náhrada cestovných výdavkov v sume 36,80 Eur (3 x cesta na pojednávanie Hlohovec - Trnava a späť osobným motorovým vozidlom značky Volvo XC 90, 3 x 40 km, pri spotrebe 9 l/100 km, cene pohonných hmôt 1,39 Eur/l dňa 17.10.2013, 1,38 Eur/l dňa 17.12.2013, 1,36 Eur/l dňa 06.05.2014) podľa § 16 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z.z., náhrada za stratu času v sume 78,84 Eur (á 13,01 Eur za 4 začaté polhodiny, á 13,40 Eur za 2 začaté polhodiny) podľa § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., 20% DPH v sume 92,39 Eur (20% z 461,97 Eur, t.j. z odmeny za úkony právnej služby, z režijných paušálov, z cestovných výdavkov a z náhrady za stratu času) podľa § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. a náhrada iných trov konania v sume 99,50 Eur, čo predstavuje sumu vynaloženú na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu, ktorú prisúdenú náhradu trov konania je odporca povinný podľa § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zaplatiť k rukám právneho zástupcu navrhovateľa. Súd navrhovateľovi nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby - pokus o zmier zo dňa 15.04.2013, nakoľko tento úkon právnej služby bol uskutočnený pred začatím konania dňa 28.05.2013, teda nejednalo sa o trovy vzniknuté navrhovateľovi v priebehu konania od podania návrhu do právoplatného skončenia veci.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca z dôvodov, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.). Namietal, že prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnej závere, keď konštatoval, že odporca na predmetnej schôdzi vlastníkov dňa 28.01.2013 sa vyjadril tak, ako je uvedené v návrhu, resp. v petite zmenenom navrhovateľom na súdnom pojednávaní. Odporcovi nie je zrejmé na základe akých dôkazov mohol prvostupňový súd pristúpiť na vyššie uvedené konštatovanie, keď z vykonaných dôkazov nijako nevyplýva, že by odporca uviedol na schôdzi vlastníkov predmetné výroky a v takom rozsahu. Nie je pravda, že odporca v konaní uviedol, že sa vyjadril na schôdzi vlastníkov tak, ako je uvedené v návrhu. Súd sa zrejme nesprávne spoliehal výlučne a len na tvrdenie navrhovateľa bez toho, aby si správnosť takéhoto tvrdenia dostatočne overil, pričom odporca počas celého konania odmietal skutočnosť, že by uvedené výroky predniesol tak, ako boli deklarované navrhovateľom, načo odporca súd upozorňoval. Odporca síce na predmetnej schôdzi síce len krátko v rámci všeobecnej rozpravy uviedol, že podľa jemu dostupných informácií firma mu spôsobila škodu a nepoužila kvalitný materiál, ale nič viac odporca na predmetnej schôdzi vlastníkov bytov v predmetnej veci neuviedol, nakoľko navrhovateľ odmietol s odporcom na danú tému komunikovať. Odporca nikdy pred súdnym pojednávaním ani len nevidel predmetné zmluvy o dielo č. 004/2012 a č. 005/2012, o ktorých sa mal odporca údajne vyjadriť, že tieto boli vykonávané vadne a neprofesionálne. Prvostupňový súd len na základe subjektívneho a ničím nepreukázaného tvrdenia navrhovateľa a bez náležitého zistenia skutkového stavu dospel k závere, že odporca uviedol na schôdzi vlastníkov dňa 28.01.2013 predmetné výroky, keď zistenie samotného rozsahu týchto výrokov je v tomto prípade zásadnou právnou otázkou pre celý súdny spor. Súd v rámci konania za účelom náležitého zistenia

skutkového stavu nepredvolal žiadneho z vlastníkov bytov, ktorí boli prítomní na predmetnej schôdzi dňa 28.01.2013, ktorí by vedeli potvrdiť alebo vyvrátiť predmetné tvrdenia navrhovateľa ohľadne výrokov odporcu. Predvolaný bol iba jeden svedok a to H. J., ktorý sa nevedel vyjadriť k rozsahu výroku odporcu, keďže tento nebol prítomný na predmetnej schôdzi vlastníkov a zároveň na pojednávaní potvrdil, že s navrhovateľom naďalej spolupracuje na viacerých zákazkách a nebola teda navrhovateľovi spôsobená žiadna škoda, ani mu takáto reálne nehrozí. Súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav, nesplnil si ústavné a zákonom vymedzenú povinnosť garantovať účastníkovi konania rozsah základného práva na súdnu ochranu, právo na spravodlivú ochranu jeho práva a oprávnených záujmov. Súd sa prevažne a zbytočne zaoberal otázkou zmluvy o dielo a vadami diela s poukazom na existenciu a neexistenciu reklamácie, pričom tieto neboli predmetom sporu a odporca nebol účastníkom zmluvného vzťahu založeného predmetnými zmluvami. Predmetom sporu bolo, či odporca zasiahol do dobrej povesti navrhovateľa a v akom rozsahu. Takýto komplexný chybný postup súdu prvého stupňa je pre odporcu nepochopiteľný. Trvá na tom, že žiadnym neprímeraným spôsobom nezasiahol do dobrej povesti navrhovateľa. Je pravdou, že sa zúčastnil predmetnej schôdze dňa 28.01.2013 ako vlastník jedného z bytov nachádzajúcich sa v predmetnom bytovom dome s právom hlasovať na schôdzi a chrániť tak svoje záujmy ako aj záujmy ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Práve tieto bytové schôdze majú slúžiť na to, aby dodávateľia prác a výkonov týkajúcich sa bytových domov mohli vysvetliť zúčastneným vlastníkom prípadne nezrovnalosti a nedorozumenia, ktoré vždy vystanú pri rekonštrukcii a prácach na bytových domoch. Čo sa týka údajných výrokov, že firma spôsobila škodu a nepoužila kvalitný materiál, tento hodnotiaci úsudok odporca uviedol v kontexte s tým, že navrhovateľ nevedel na predmetnej schôdzi adekvátne odpovedať na dotazy odporcu, konkrétne prečo v rámci realizácie diela došlo k vyrezaniu novo osadených plastových rúr, za ktoré vlastníci bytov a nebytových priestorov zaplatili 2.466,95 Eur, kde sa tieto vyrezané a ešte stále použiteľné plastové rúry nachádzajú a či naozaj boli použité tak kvalitné materiály ako navrhovateľ deklaroval, keď navrhovateľ nebol ochotný odpovedať na dotazy odporcu ohľadne kvality. Navrhovateľ nebol ochotný odporcovi vysvetliť kvalitu použitého materiálu, odporca vychádzal zo všeobecných poznatkov z minulosti a z faktu, že antikorová oceľ v zásade nepríťahuje magnet a keďže po jednoduchšej skúške magnetom tieto rúrky magnet priťahoval, mal za to, že sa nejedná o antikorové rúrky. Až na poslednom pojednávaní navrhovateľ vysvetlil súdu a odporcovi, že v súčasnosti sú rôzne zloženia antikorových trubiek a preto niektoré priťahujú magnet a sú magnetické. Odporca prvýkrát obdržal nejaké vysvetlenie vo veci výmeny plastových rúr, ale až prostredníctvom právneho zástupcu navrhovateľa listom zo dňa 24.04.2013, tzn. viac ako 3 mesiace po predmetnej schôdzi. Odporca svojimi výroky na predmetnej schôdzi však žiadnym spôsobom nezasiahol do dobrej povesti navrhovateľa. Odporca mal záujem diskutovať na predmetnú tému, čo sa však nestrela s porozumením u navrhovateľa. Postup navrhovateľa a neobjasnenie danej problematiky na predmetnej schôdzi je potrebné vnímať ako neprofesionálne správanie navrhovateľa.

Prvostupňový súd sa vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevyporiadal s námietkou odporcu, že nie odporca zasiahol do dobrej povesti navrhovateľa, ale naopak navrhovateľ neoprávneným spôsobom zasiahol do práva na ochranu osobnosti odporcu tým spôsobom, že navrhovateľ bez súhlasu dotknutých osôb a bez toho, aby ich o tom vopred informoval vyhotovil protizákonne zvukové záznamy osôb zúčastnených na predmetnej schôdzi okrem iného aj zvukový záznam týkajúci sa prejavov odporcu. Túto skutočnosť osobne potvrdil aj navrhovateľ na prvom pojednávaní v predmetnej veci.

Navrhovateľ teda žiadnym spôsobom nepreukázal, že by odporca neoprávnene a intenzívne zasiahol do práva na ochranu dobrej povesti navrhovateľa. Tiež nebolo preukázané, že u navrhovateľa v dôsledku správania sa odporcu došlo k ujme na dobrej povesti navrhovateľa, práve naopak navrhovateľ naďalej a neobmedzene vykonáva svoju podnikateľskú činnosť. Rovnako nebol preukázaný taký rozsah výrokov a takej intenzity ako prvostupňový súd uviedol vo svojom rozhodnutí. V ďalšom namietal nesprávne právne posúdenie veci s tým, že je potrebné sa zaoberať najmä tým, že uvedená kritika na adresu navrhovateľa presiahla oprávnenú kritiku alebo nie. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 10Co/21/67 zo dňa 26.01.1967 ako aj Nález Ústavného súdu ČR zo dňa 10.07.1997, sp. zn. III. ÚS 359/96.

Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania bez ich vyčíslenia.

Navrhovateľ odvolanie nepodal. K doručenému odvolaniu odporcu sa písomne vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a ako taký ho navrhuje potvrdiť. V konaní bolo preukázané, že návrh, ktorý podal bol dôvodný. Jednalo sa o nepravdivé výroky, ktoré poškodzovali dobrú povesť navrhovateľa ako právnickej osoby. V odvolaní sa odporca snaží prekrúcať fakty, keď tvrdí, že mu firma spôsobila škodu a nepoužila kvalitný materiál. V skutočnosti na schôdzi odporca tvrdil a na pojednávaní priznal, že jeho vyhlásenia sa týkali toho, že navrhovateľ mal spôsobiť škodu viacerým vlastníkom bytov, čo však nijakým spôsobom nedokázal. Okrem toho tvrdenie, že mu navrhovateľ spôsobil škodu sa nemôže zakladať na pravde, keďže navrhovateľa ani jeho pracovníkov do svojho bytu nepustil a v jeho byte sa z tohto dôvodu žiadne práce nerealizovali. Odporca neuniesol dôkazné bremeno ohľadne tvrdení, že navrhovateľ použil nekvalitný materiál, tzn. obyčajnú oceľ namiesto antikóru. Nepravdivé tvrdenia sa v žiadnom prípade nemôžu zamieňať s právnom na kritiku. Odporca nebol nikým poverený na to, aby znášal námietky voči zmluvne dohodnutým prácam, ktoré objednal správca bytového domu a taktiež nebol poverený reklamovať vykonané práce alebo dodané materiály. Ak mal odporca akékoľvek výhrady alebo kritiku, tak túto mal riešiť so svojim zástupcom, tzn. správcom bytového domu a nie riešiť to klamstvom a výmyslami na adresu navrhovateľa. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a aby odporcu zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 69,45 Eur bez DPH, pričom DPH predstavuje 20% 13,89 Eur.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu odporcu nie je možné priznať úspech, keďže napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správne, v dôsledku čoho je nevyhnutné ho v celom rozsahu potvrdiť.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom uplatňovaného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Navrhovateľ v petite žaloby dostatočným a presným spôsobom označil výroky odporcu, ktoré majú byť nepravdivé. Dokazovaním vykonaným prvostupňovým súdom bolo pritom nesporne preukázané, že žiaden z navrhovateľom označených výrokov nebol pravdivý.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva nasledovné:

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (OZ) výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 19b ods. 2 OZ pri neoprávnenom použití názvu právnickej osoby sa možno domáhať na súde, aby sa neoprávnený užívateľ zdržal jeho užívania a odstránil závadný stav; možno sa tiež domáhať primeraného zadosťučinenia, ktoré sa môže požadovať aj v peniazoch.

Podľa § 19b ods. 3 OZ odsek 2 platí primerane aj pre neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby.

Právnym predpokladom poskytnutia ochrany v zmysle vyššie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka je neoprávnenosť zásahu do dobrej povesti právnickej osoby a skutočnosť, že takýto zásah

je objektívne spôsobilý ujmu na dobrej povesti vyvolať. Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie zasahujúce práva právnickej osoby chránené v zmysle § 19b ods. 2 a 3 OZ. Môže ním byť aj kritika, ak táto presiahla rámec oprávnenej kritiky. Občianskoprávna sankcia za neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby je založená na objektívnom princípe, teda nevyžaduje sa popri neoprávnenosti zásahu aj zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu. Ak zásah spočíva v skutkových tvrdeniach, pôvodca neoprávneného zásahu sa zbaví (na ňom je povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť, bremeno tvrdenia, či dôkazné bremeno) občianskoprávnej sankcie, len ak preukáže, že tieto tvrdenia sú pravdivé (tzv. dôkaz pravdy). Vo všeobecnej rovine pri strete dvoch základných práv, a to práva na ochranu dobrej povesti a práva na slobodu prejavu, treba zohľadniť všetky rozhodujúce konkrétne okolnosti daného prípadu, že sloboda prejavu predstavuje jeden z najdôležitejších základov demokratickej spoločnosti a jednu z hlavných podmienok pokroku a rozvoja každého jednotlivca a preto sa vzťahuje nielen na informácie alebo myšlienky priaznivo prijímané či považované za neškodné alebo za bezvýznamné, ale aj na tie, ktoré zraňujú, šokujú alebo znepokojujú a aj nadnesené a zveličujúce názory (por. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23.09.2009, sp. zn. 4 Cdo 212/2007).

V danom prípade došlo k vzájomnému stretu - kolízii práva na slobodu prejavu na strane jednej a práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby.

Dobrá povest' právnickej osoby, podobne ako jej názov, patrí k osobným právam, ktoré sú právnickým osobám priznávané zákonom. Zákonnú definíciu dobrého mena a povesti právnickej osoby náš právny poriadok nepozná. Podľa teórie je možné dobré meno (dobrú povest') charakterizovať ako súbor určitých kvalitatívnych vlastností právnickej osoby, ktoré sú s ňou bezprostredne spojené a tvoria jej celkový obraz v očiach spoločnosti. Všeobecne platí, že právnická osoba má dobrú povest' od okamihu svojho vzniku a to až do doby, kým sa nepreukáže opak, tzn. že podľa tohto východiska sa hodnotí aj neoprávnenosť zásahu do dobrej povesti právnickej osoby. Dobrá povest' právnickej osoby má teda podobne ako názov právnickej osoby povahu osobného práva, ktoré je nezczudziteľné. Súčasne je však treba prihliadať k tomu, že dobrú povest' právnickej osoby je treba hodnotiť v konkrétnom danom prípade podľa jej chovania v obchodných vzťahoch. Pokiaľ tento subjekt neplní svoje záväzky riadne a včas, poprípade len výnimočne dá za dosť svojim povinnostiam včas, nemožno dospieť k záveru, že ide o právnickú osobu podnikateľka, ktorá by požívala dobrú povest'. Z uvedeného je zrejmé, že dobrá povest' právnickej osoby (konkrétnej) je predovšetkým vytváraná na základe skúseností, ktoré s týmto subjektom majú jeho obchodní partneri, zákazníci, či iné subjekty, ktorí s ním prichádzajú do kontaktu.

Ustanovenie § 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka chráni dobrú povest' právnickej osoby pred neoprávneným zásahom. Ide predovšetkým o ochranu pred šírením rôznych nepravdivých informácií o konkrétnej právnickej osobe. Táto ochrana môže byť realizovaná iba tak, že zásahom dotknutá právnická osoba sa môže na súde domáhať, aby od neoprávnených zásahoch bolo upustené a bol odstránený závadný stav. Rovnako je možné požadovať primerané zadosťučinenie, ktoré môže byť predstavované aj peňažným plnením. Pokiaľ v prípade neoprávneného zásahu do dobrej povesti právnickej osoby vznikne škoda, jej náhrady sa môže domáhať v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka. Prostriedok ochrany je treba zvoliť v závislosti od povahy každého prípadu (citované z rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30 Cdo 1385/2006 zo dňa 18.03.2008).

V rámci tzv. satisfakčnej žaloby za neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby sa možno domáhať satisfakcie morálnej (najčastejšie vo forme ospravedlnenia) a satisfakcie majetkovej (v peniazoch). Tieto nároky sa navzájom nevylučujú a môžu byť uplatnené súčasne. Výslovným kritériom, ktoré zákon ustanovuje pre poskytnutie zadosťučinenia (nerozlišujúc jeho formu), je primeranosť tejto satisfakcie. Z pojmu primeranosť možno vyvodiť, že súdu je daná možnosť postupovať individuálne, hodnotiť a posudzovať okolnosti konkrétneho zásahu, prípadne stanoviť ďalšie kritériá pre posúdenie každého prípadu. Súd má teda možnosť voľnej úvahy pre rozhodnutie, či za primerané bude považovať len morálne, alebo len finančné zadosťučinenie alebo obe tieto formy. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 10. augusta 2011, sp. zn. 6 Cdo 17/2010)

Navrhovateľ na svoje tvrdenie, že došlo k zníženiu jeho dôstojnosti a vážnosti navrhol vykonať výsluch svedka, výpoveďou ktorého, teda dokazovaním vykonaným vo vzťahu k tejto skutočnosti, ako to správne

uzavrel prvostupňový súd, nebolo preukázané, že by došlo k vážnemu zníženiu vážnosti a dôstojnosti navrhovateľa v dôsledku neoprávneného zásahu odporcu. Za tejto situácie, keď k výrokom odporcu došlo na schôdzi vlastníkov bytov v jednom bytovom dome v J., výsledkom čoho bolo odstúpenie od zmluvy s navrhovateľom, sa potom javí morálna satisfakcia priznaná preskúmaným rozsudku (ospravedlnenie) dôvodná a primeraná.

K odvolacím argumentom odporcu, že pokiaľ odporca namieta, že súd bez dokazovania, tzn. náležitého zistenia skutkového stavu si osvojil tvrdenia o prednesení tvrdených výrokov na schôdzi vlastníkov a že nepredvolal žiadneho z vlastníkov, ktorý by bol prítomný na tejto schôdzi, predvolal len svedka H. J., ktorý sa k tejto otázke vyjadriť nevedel, odvolací súd dodáva:

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Každého z účastníkov teda zaťažuje dôkazné bremeno preukázania svojich tvrdení pod následkom neunesenia dôkazného bremena. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v návrhu a vo vyjadrení odporcu. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamena automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) rozumieme zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V sporovom konaní platí dispozičná a prejednacía zásada. Účastníci (na oboch procesných stranách) sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O.s.p.). Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nemusí vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.) a nie účastníkov konania.

Z obsahu spisu vyplynulo, že návrh dôkazu výsluchom svedkov, tzn. osôb prítomných na schôdzi domu súdu nebol predložený, preto nebol ani vykonaný. Odporca pritom bol súdom vypočutý na pojednávaní dňa 17.12.2013 za prítomnosti jeho vtedajšieho právneho zástupcu a takýto návrh na dokazovanie nepredniesol, tzn. že v konaní žiaden dôkaz o opaku tvrdení navrhovateľa odporca nenavrhol, ani nepredložil.

V zmysle § 132 Občianskeho súdneho poriadku dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivosti prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právny predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

Dôkazy vykonané súdom prvého stupňa zabezpečili dostatočný podklad pre spravodlivé rozhodnutie súdu, nebolo potrebné ich v žiadnom smere doplniť, preto nie je dôvodná odvolacia námietka odvolateľa, ktorý poukázal na to, že súd nevypočul svedkov, ktorých navrhol odporca. Povinnosťou súdu totiž nie je vykonať všetky navrhnuté dôkazy, ale len tie, ktoré sú potrebné pre náležité zistenie skutkového stavu.

Odvolací súd zhodne s prvostupňovým dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané, že návrh navrhovateľa je v celom rozsahu dôvodný.

Otázka zásahu a jeho intenzita do dobrého mena navrhovateľa ako právnickej osoby bola súdom prvého stupňa dostatočne a správne vyhodnotená, pričom námietka, že súd sa nezaoberal zásahom do práva na ochranu jeho osobnosti neobstojí, keďže nebola predmetom tohto konania a okolnosti za akých odzneli výroky navrhovateľa boli súdom zohľadnené.

S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd po vyčerpaní odvolacích dôvodov, rozsudok súdu prvého stupňa ako v celom rozsahu vrátane rozhodnutia o náhrade trov konania, ktorý výrok nebol samostatne odvolacími dôvodmi napadnutý, ako vo výroku vecne správny, s použitím ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnému navrhovateľovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní plne neúspešnému odporcovi. Trovy odvolacieho konania navrhovateľa predstavujú sumu 83,34 Eur (69,45 Eur + 20% DPH 13,89 Eur). Ide o odmenu za I úkon právnej pomoci, t.j. písomné vyjadrenie k odvolaniu 61,41 Eur, režijný paušál 1 x 8,04 Eur, k tomu 20% DPH, podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 10 ods. 8 vyhl. č. 655/2004 Z.z. a podľa § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z.. Náhradu trov navrhovateľovi súd zaviazal odporcu zaplatiť k rukám advokáta navrhovateľa (§ 149 ods. 1 O.s.p.), do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (§ 160 ods. 1 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.